Rajszki Péter

AZ F26-OS SZÉRUM

Publio

Az F26-os szérum

Rajszki Péter

2014

Publio kiadó

Minden jog fenntartva!

Egy világban, ahol alig van víz:

Egy szérum, amely meggyógyíthat.
Egy szérum, amely visszaadhat az életnek,
legyőzve egy halálos betegséget.
De vajon milyen mellékhatásai lehetnek?

Első fejezet

Már négy jelentkezőt kihívnak, mire elhangzik a nevem. Elindulok. A hátam mögött hallom a tömeg megrökönyödött moraját, tarkómon szinte érzem a sok-sok meglepett tekintetet, de egy pillanatra sem veszem le a szemem a pódiumról, miközben felé közeledem. Valami fura késztetés miatt lassan elmosolyodom. Meg tudom érteni az embereket: még sohasem lépett elő senki a Felsők sorából, hogy felálljon a jelöltek pódiumára. A következő néhány perc érdekes lesz. Talán a következő néhány óra is. Minden attól függ, hogy itt, most miképp cselekszem.

Amikor felérek, szembefordulok a tömeggel. Arckifejezéseiket nehezen tudom csak kivenni, de nem tűnnek ellenségesnek. Az első és legfontosabb számomra az, hogy ők elfogadjanak engem közéjük tartozónak. Onnantól sínen vagyok… vagy legalábbis: majdnem.

Az a különös érzésem támad, hogy mindenki engem néz. Talán ezt csak a lámpalázam súgja nekem, de szentül hiszem, hogy úgy is van. Mintha a többi férfi bemutatkozó interjújára nem is figyelnének: minden szem énrám szegeződik. Igyekszem magabiztosnak mutatkozni, és a legutóbbi öt másodpercben háromszor hadartam el a miatyánkot azért fohászkodva, hogy majd ne remegjen nagyon a hangom.

Én következem. Gyerünk hát, Jack, most már nincs visszaút. Megvillantok egy mosolyt, ez eddig rendszerint jó kezdésnek bizonyult. Most nem tudom megállapítani a hatást, ám ebben az is közrejátszhat, hogy az erős reflektorfénytől jóformán megvakultam. Megnyalom a szám szélét, és elkezdem…

*

Amikor felébredek, kénytelen vagyok megdörzsölni a fejem. Már megint azt álmodtam. Mindig ugyanazt álmodom: hogy jelentkezem a versenyre. Megrázom a fejem, és érzem, hogy nyakig izzadt vagyok. Tusolásról persze szó sem lehet, magáról a szóról is csak könyvekben olvastam. Felkelek, és gyorsan keresek egy száraz törülközőt. Egy rövid, de alapos törülközés után felkapok egy farmert és egy tiszta pólót, aztán lerobogok a földszintre.

Gyors reggeli, rövid fogmosás. Az órára pillantva látom, hogy lassan kilenc óra lesz, és hogy május hetedike van. Május hetedike… Ma van a határidő a jelentkezés leadására!

– Julia! – kiáltom.

A szobalány elém siet. Tisztelettudóan megáll, nagyjából három méterrel előttem.

– Igen, Mr. Jack? – kisfiúkorom óta így hív, és ilyenkor mindig elmosolyodom. Kellemes emlékeket ébreszt bennem.

– Mondd csak, Julia, nem érkezett levelem mondjuk… Hector professzortól?

A professzor apám közvetlen munkatársa volt hajdan az Állami Kutatólabornál, amelynek mellesleg az apám, Richard Norton volt az elnöke. Nagyon fontos üzenetet várok tőle.

Julia lassan közelebb lép, és a fülembe súgja:

– Nem, uram, levél nem jött. A professzor úr személyesen adta át az üzenetet, és arra kért, hogy csak önnek mondjam el.

Bólintok. Ez Hector stílusa. Várakozóan Juliára pillantok, aki rövid szünet után folytatja:

– Azt üzeni, hogy készen van. Bármi is az: készen van.

– Köszönöm, Julia – biccentek. – Remek hírek, köszönöm.

– Ha szabad tudnom, Mr. Jack, mit…

– Sajnálom, Julia – rázom meg a fejem, mielőtt befejezhetné a kérdést, és valóban sajnálom –, de jobb neked, ha nem tudsz semmit.

– A versennyel kapcsolatos?

– Köszönöm, Julia – gyorsan elfordulok, és kimegyek a kertbe. Julia szokás szerint fején találta a szöget, de nem szeretném belerángatni semmibe. Hector professzor elkerülhetetlen volt, de még ő sem tudja, mi van nála pontosan… Gyorsan felhívom, és közlöm vele, hogy vagy tizedikén este, vagy tizenegyedikén reggel benézek hozzá.

A verseny. A huszonkettedik századi emberi civilizáció elkerülhetetlen velejárója. Mivel a St. Johnson egyetemre jártam öt évig történelem szakra, kevesen tudnak nálam többet a versenyről – talán csak a szervezők maguk.

Az egész a huszonegyedik század végére nyúlik vissza. A kilencvenes évek végére egyértelművé vált: egy hadi konfliktus elkerülése immár teljesen lehetetlen, az emberiség vízkészlete és a Föld édesvíz-lelőhelyei ugyanis exponenciálisan csökkenni kezdtek. Kitört a harmadik világháború. Európa megsemmisült, az Amerikai Egyesült Államok sem létezik többé. Erre a sorsra jutott Oroszország, Kína és Japán is, valamint megannyi kisebb ország. A háború nem tartott egy évig sem, ám még a rövid távúnak mondható következményei is évtizedekre nyúltak. Az országhatárok semmivé foszlottak, akárcsak emberek milliói egy-egy atomtámadás után. A levegő szennyezett lett, Európa a „halott kontinens” nevet kapta. Milyen érdekes, hogy mégis a mai napig onnan nyerjük az édesvíz legnagyobb részét…

A háború után a túlélők keresni kezdték egymás társaságát. Délkelet-Ázsia, Ausztrália és Dél-Amerika északkeleti része: itt alakultak ki az új civilizációk. Decadem, a mai egyetlen ország Közép-Amerikában található: Kaliforniától a néhai Ecuadorig tart, és immár több mint száz éve fennáll. A népesség száma tízmilliárdról ötszázmillióra csökkent, de a vizet így is nagyon be kell osztani. A töritankönyveim állítják, hogy mindig voltak erősen különböző társadalmi osztályok, ám kötve hiszem, hogy valaha kialakulhatott volna akkora különbség, mint ami a Felsők és az Alsók között ma van. Igazán találó nevek: a Felsők a népesség alig öt százalékát teszik ki, de a pénz szava még mindig túl sokat nyom a latban. Rendkívül gazdagok. Hogy kilencvenöt-ötös aránynál miért nem volt még soha lázadás? Itt jön képbe a verseny.

Egy John Walter nevű férfi Decadem alapítói között volt. Ő találta ki az ország nevét, és hogy tíz adminisztratív egységre bontsák azt. Walter a néhai Egyesült Államokban nőtt fel, így az új területi egységeket, melyek észak–déli irányban osztották fel az országot, „államoknak” nevezte el. Mr. Walter frappánsan megvezette a népet, de ezt egy könyv sem írja le így, ebben a formában. A verseny lényege annyi, hogy a mérgező Európában bolyongva, valamiképp el kell jutniuk a jelentkezőknek a kontinens közepére, a Boden-tóhoz, amely szerencsés módon megmenekült a szennyeződéstől. A győztes kerülete az adott évben bónusz vízhez jut, és elméletben a bajnok megszabhatja a többi kerület számára a víz árát. Milyen szép illúzió. Ám a gyakorlatban ez egészen máshogy néz ki:

Az illető nyer, és felettébb boldog. Ám a verseny előtti rövid interjúkban mindenkitől megkérdezik,

hogy mik a tervei, ha esetleg ő nyerne, és persze mindenki ugyanazt feleli: az árak néhány százalékot nőnek majd a többi kerületben, de a Felsőknek kevesebbet kell majd fizetniük érte, mint az Alsóknak. És ehhez a nyilatkozathoz hősünk kénytelen tartani magát a győzelem után is. A trükk ott van, hogy valóban kapnak plusz vizet, és azt valóban az Alsók kapják. Amit nem tudnak, hogy a Felsők egy pillanatig nem szenvednek hiányt vízből, és kifizetni sem esik nehezükre. Az egyetlen probléma az, hogy nem vehetnek annyit, amennyit a tárcájuk elbír – csak annyit, amennyi van. Bár Felsőnek születtem, ezt a rendszert katasztrofálisan undorítónak tartom. És azt is nehezemre esik elhinni, hogy a huszonkettedik századi technika nem képes megoldást találni a szennyeződés megszüntetésére és több édesvíz megteremtésére.

*

Apám az Állami (vagy Kerületi – Mr. Walter nevei kissé félreérthetőek) Kutatólaborban volt elnök. Amikor pár hónapja meghalt, mindent rám hagyott, de a tudását nem tudta. A vízprobléma megoldásán dolgozott, arra tette fel az életét. Közben az én problémám is nyomta a szívét: a szervezetem egy frissen pusztító betegség tüneteit mutatja, ötéves korom óta. Immár huszonkét éve tartok a biztos halál felé: a „dögvész” névre hallgató vírus ugyanis lassan, de biztosan öl. Negyvenéves sem leszek, mire a szervezetem teljesen kikészül. Ami furcsa, hogy nem jár elsorvadással. Ha nem lenne az állandó fejfájás, és a napról napra egyre jobban kínzó hányinger, makkegészségesnek érezném magam. Száznyolcvanöt centimmel és hetven kilómmal elég sportosnak tűnök bárki számára, aki nem lát a bőröm alá.

Amikor kicsi voltam, azt ígértem apámnak, hogy egyszer én nyerem meg a versenyt. Erre ő azt kérdezte, hogy miért akarom azt tenni, hiszen csak az Alsók indulnak rajta, és nekünk, Felsőknek sosem lesz gondunk a vízzel. Válaszul azt kérdeztem tőle, hogy ő miért kutat a megoldás után, ha csak az Alsók szomjaznak, és nekünk, Felsőknek sosem lesz gondunk a vízzel. Megértő mosollyal felelt, de nem voltam biztos abban, hogy valóban ért engem.

Három éve végeztem az egyetemen, azóta évről évre a bajnokoknak segítek felkészülni. A verseny lebonyolításához hozzátartozik, hogy van egy jelentkezési határidő, aztán három nappal a határidő után a jelentkezők felállnak a Fő téren elhelyezett óriási pódiumra. Rövid nyilatkozatokban bemutatkoznak, aztán a tömeg megszavazza a leginkább alkalmasnak talált jelöltet. Általában húsz és ötven között van az önkéntesek száma. A kiválasztottat felküldik hozzánk, a Felkészülési Központba, ahol két és fél hónapot tölthet el, tökéletes körülmények között. Közel tökéletes körülmények között. Az én feladatom, a mi feladatunk az, hogy a 7-es bajnok a lehető legképzettebb legyen az indulók között mind elméleti, mind gyakorlati tudásban. Ez így nagyon szépen hangzik, plakátra való lenne. Valójában arról van szó, hogy egy csenevész srácból olyan embert csináljunk, amilyennek mindig is lennie kellene: egészségesnek és magabiztosnak. Elméleti téren az utóbbi három évben kétszer is komoly akadályokba ütköztünk, mert a tíz hét végére épphogy csak megtanult olvasni a bajnokunk. Harci kiképzést is kapnak, de legyenek bármily elszántak, az a röpke húsz-harminc évnyi éhezés mindenkire rányomja a bélyegét.

Az egyetlen társam Jane: ő nagyjából két évvel lehet fiatalabb nálam, de az egyetem helyett azonnal a központba jelentkezett, és fel is vették. Ő ajánlotta fel nekem az állást, és nem kellett sokáig győzködnie. Mindenesetre jóval sokkolóbb volt személyesen találkozni néhány Alsóval, mint látni őket könyvek lapjain vagy tévécsatornákon.

*

– Min gondolkodsz?

Észre sem vettem, ahogy Jane odajött hozzám. Kérdésére nem reagálok azonnal: megpróbálom

azt a látszatot kelteni, hogy nem lep meg az ittléte.

– Hetedike van, Jane – felelem végül.

– Igen – bólint szomorúan. – Még három nap, és megint kapunk egy fiút, aki éppoly gyámoltalan és tehetetlen lesz, mint a többi. Néha úgy sajnálom őket, ugyanakkor tetszik a bátorságuk. És tudod, Jack, szerintem ők komolyan mindig elhiszik, hogy nyerhetnek, és hogy… hogy egyáltalán van értelme ennek az egésznek.

Reflexszerűen körbepillant: ebben a világban még a falnak is füle van. Akkor is, ha történetesen az én házam faláról van szó.

– Szerintem ez a mostani más lesz, Jane. Lesz benne valami különleges, meglátod!

Jane lassan rám néz, egyenesen a szemembe.

– Ha te mondod, el is hiszem – kacsint, és bűbájosan elmosolyodik. Kétségtelen, hogy évek óta belé vagyok esve. Gyönyörű, okos, ügyes, de még sohasem volt elég bátorságom, hogy randira hívjam. Most úgy érzem, lenne… de most nem tehetem.

Jane ugyanis nem tudja, mit tettem előző este.

Második fejezet

Három hónappal korábban…

Apám jó ember volt. A legjobb, akit ismertem. Amikor meghalt, úgy éreztem, egy rész belőlem is eltávozott; egy rész, amely nélkül soha többé nem lehetek önmagam. Február negyedikén, a temetés napján csillogóan fehér hótakaró borította az utakat, mintha még a természet is díszkíséretet akart volna adni mellé.

A temetés rövid volt és célirányos. A Norton-kriptába temettük őt, nagyszüleim és dédnagyszüleim mellé. Nem emlékszem, hogy miképp viselkedtem aznap, sem arra, hogy miket cselekedtem. Még azt is képtelen vagyok felidézni, hogyan kerültem haza. Annyi azonban bizonyos, hogy aznap este különös látogatóm jött.

Charles Robertson, a családi ügyvéd toppant be váratlanul. Én nyitottam ajtót, mert Julia épp szabadságon volt: egy teljes hónapra hazaengedtem a családjához. Őt épp annyira megviselte apa halála, mint engem.

Robertson furcsán viselkedett.

– Ezt át kell adnom neked, Jack! – mondta köszönés helyett, és a kezembe nyomott egy borítékot. Mielőtt bármit kérdezhettem volna, már ki is sietett az ajtón, és elnyelte az éjszaka.

Édesapám elvesztésének tudatától még mindig kissé sokkoltan, de határozott léptekkel sétáltam be a nappaliba, majd kíváncsian kibontottam a kis, szürkésfehér borítékot. Egy levél volt benne, az írás pedig egyértelműen apámé volt.

Kedves Fiam!
Az, hogy ezt a levelet olvasod, azt jelenti, hogy én már nem élek. Azonban még így, halálom után is fontos mondanivalóm van a számodra: Jack, megtaláltam!
Rájöttem a módjára, hogy miképp győzhetjük le a dögvészt! Nagyon kérlek, fiam, hogy most az egyszer pontosan kövesd az utasításaimat, és ne a saját fejed után menj! Be kell törnöd az Állami Kutatólaborba! El kell jutnod az irodámba és ki kell nyitnod a páncélszekrényt! Még ma este! Tudom, talán lehetetlent kérek, de meg tudod csinálni! Ha sikerült, a szekrényben talált holmik majd segítenek.
Ui.: Ha azt kérdezed, hogyan csináld, jusson eszedbe ez: Az én helyemben te hogyan mennél be?
Sok sikert, Jack!

Kissé bambán bámultam magam elé. *Be kell törnöd az Állami Kutatólaborba?!* Teljes képtelenség. Biztonságtechnikailag a kerület legjobban védett épületéről volt szó: apám vagy megőrült életének utolsó napjaira, vagy valóban igaza van, és be kell jutnom valahogy.

Most az egyszer pontosan kövesd az utasításaimat. Hát rendben. Mindenesetre adhattál volna több időt is a terv kigondolására. Hogy ma este törjek be…

Nem értettem az egészet, nem láttam benne logikát. Ötezer százalék a valószínűsége, hogy a következő napot az Állami Fegyházban töltöm. Még egy hónapnyi felkészüléssel sem tudnék észrevétlenül bejutni, nemhogy így!

Kérlek, fiam… meg tudod csinálni!

Amíg élt, ő volt az ország legnagyobb zsenije. És csak annyit kér, hogy feltétel nélkül bízzak benne. Persze arról nem írt semmi konkrétumot, hogy a francba törjek be a kutatólaborba.

Berohantam a hálószobámba, és kerestem egy hátizsákot. Kicsit, könnyűt. A konyhában felkaptam pár kést, majd lerobogtam a pincébe. Feszítővas, kalapács, csavarhúzó. Nem vagyok profi betörő, csak pakoltam, ami eszembe jutott.

Amikor úgy éreztem, készen vagyok, felhúztam egy dzsekit, majd sietve felkaptam a hátamra a táskát, és kiléptem a bejárati ajtón. Ahogy nyúltam, hogy bezárjam, újabb borítékon akadt meg a szemem, ami az ajtóra volt ragasztva.

Robertson… Vajon ő mit tud ezekről a levelekről? Gyorsan kibontottam és elolvastam. Az üzenet rövid volt és egyértelmű:

Ne vigyél magaddal semmit!

*

Egy szál bőrdzsekiben és egy farmernadrágban érkeztem meg a kutatólaborhoz. A laboratórium közvetlenül az Atlanti-óceán partjára épült, viszonylag messze az utolsó lakóháztól. Monumentális épület volt, hat főtoronnyal, két mélygarázzsal és egy helikopterek számára épített leszállóplatformmal. Legjobb tudomásom szerint három bejárata volt: a főbejárat, amelyen a dolgozók mennek be minden reggel – ezt az opciót rögtön elvetettem, az éjjeliőrök ugyanis általában a portán ücsörögnek unalmukban, és a monitorokat bámulják. Egyszerűbb a kamerák által leközölt képeket ellenőrizni, mint sétálgatni ebben a gigantikus épületben. A kettes számú bejárat tengeralattjárók számára volt kialakítva, ez sem jöhetett szóba. A harmadik lehetőség volt a legkecsegtetőbb.

Eddig mindössze egyszer jártam a laborban: tizenkét évesen apám magával vitt egy nap. Azon a bizonyos hátsó kapun mentünk be, ami apám szerint egy „elátkozott bejárat”. Állítólag átlag kéthetente tönkremennek a kamerák. Talán most is szerencsém lesz, ám a kamerák lefagyása mit sem segít nekem abban, hogy bejussak.

Lassú, céltudatos léptekkel kerültem meg az épületet, mindvégig mintegy harminc méter távolságban maradva, lehetőség szerint elrejtve néhány fa és a helyenként túlságosan is gyér aljnövényzet által. A Hetedik Állam jelöltjeit évek óta én képzem kúszásra és lopakodásra, így ezzel nem volt gond. Csak hát a betörés… az nem szerves része a tudományomnak.

Macskaügyességgel lopóztam a hátsó kapuhoz, ám ott megtorpantam. Ott guggoltam, közvetlenül egy panel előtt, ami minden bizonnyal ujjlenyomatot várt tőlem. Emlékszem is, apám csak rátette a mutatóujját, a számítógép szívélyesen üdvözölte, aztán beléphettünk. Valahogy nem tartottam valószínűnek, hogy engem is ilyen kedvesen fogadna.

De miért kérte apám, hogy ne hozzak magammal semmit? *Az én helyemben te hogyan mennél be?* – jutott eszembe. Jókat kérdezel, apa. Te csak rátetted az ujjad a panelre, és a rendszer beengedett. Ez nálam nem…

Hirtelen egy másik gondolat szakította félbe az előzőt: fura ötlet, de nem lehetetlen. Ha apám tényleg mindent aprólékosan megtervezett, akkor miért is ne? Hosszú hetek óta nem járt a munkahelyén, mert a betegsége ágyba kényszerítette. És mi van akkor, ha még korábban bevitte a rendszerbe az én adataimat is?

Most vagy soha, Jack!

Lassan ráhelyeztem az ujjamat a panelre. Nem az történt, amire számítottam, de a célnak megfelelt: az ajtó kinyílt, a kis monitoron pedig a következő szöveg tűnt fel: *Richard Norton elnök úr, üdvözlöm!*

*

Mindenre emlékeztem. A különböző termekre, folyosókra; a pontos útvonalra az elnöki iroda felé. Fogalmam sem volt róla, hogy mit látnak belőlem a biztonsági kamerák, de nem is érdekelt: úgy döntöttem, felteszek mindent egy lapra, és futásnak eredve minél előbb készen akartam lenni.

Jobbra, balra, fel a lépcsőn, egyenesen, megint balra, aztán a harmadik folyosón jobbra. Röpke néhány percet vett igénybe, amíg odaértem apám irodájához. Nem tétováztam, szinte rácsaptam a panelra az ajtó mellett, de az így is felismert: egy pillanat múlva már a sötét irodában voltam.

Tapogatózva megkerestem a páncélszekrényt. Az ujjlenyomaton kívül egy kódot is kért, de tapasztalatból tudtam, hogy apám mindenhez a születési dátumomat használja. Magabiztosan tekergettem a számlálót, és szerencsére igazam is volt: a széf kinyílt. Egy szilárdan rögzített, apró kémcsőben valami sárga folyadékot láttam a széf bal hátsó sarkában. A páncélszekrény közepén pedig egy újabb levél várt, rajta egy zseblámpával. Úgy látszik, eddig minden úgy történt, ahogyan azt apám eltervezte, de még nem tudtam, hogy ennek örülnöm kellene-e. Gyorsan kibontottam a levelet, és a kis lámpa fényénél olvasni kezdtem.

Jack, drága fiam!
Azt hiszem, eljött az ideje annak, hogy részletesen beszámoljak neked arról, miképp próbáltam felülkerekedni a betegségeden az utóbbi néhány évben:
Húsz évvel ezelőtt a Labor tudósai felfedeztek néhány új, mélytengeri halfajtát. Csekély fantáziájukról ad tanúbizonyságot a tény, hogy a halakat nem nevezték el, csak megszámozták: 1-től 30-ig. A 26-os megfigyelésénél azonban meglepő dolgokat tapasztaltam: a sejtjei különösen erős regenerálódó képességgel bírtak. Nagyon kevés emberrel osztottam meg ezt a felfedezésemet, mert önző módon arra gondoltam: ez lehet az első lépés a megoldás felé.
Attól a naptól fogva csak felesben foglalkoztam azzal, amit az elnökségtől munka gyanánt kaptam: minden erőmmel azon kísérleteztem, hogy miképp tudnám átvinni az F26-os képességét Tebeléd.